

правици, (запр. свобода та отъ данъци ти), и за поправка на финанции ти наредилъ да се земе всичкий имотъ отъ духовенство то, а намѣсто това му отредилъ опрѣдѣлена заплата. Най-сладкодуменъ ораторъ въ Народний сборъ и най-распаленъ противникъ на кралско то правителство билъ графъ Мирабо. Кралъ тѣ се разлютилъ отъ дързостъ та на Народний сборъ, който си присвоилъ законодателна та властъ и станалъ връзъ боляре ти и голѣмци ти; кралъ тѣ то се мъчилъ да се опира на рѣшения та на прѣдставителе ти, то имъ правилъ устъпки. А между това работи та на Народний сборъ распалвали много умове ти на Парижане ти; по обшти ти градини и по главни ти улици народъ тѣ зель да се събира на купове и да слуша бунтовни слова отъ всякакви оратори. Людовикъ XVI, по настояване то на царедворска та партия, най-сетиѣ заповѣдалъ да сбертъ около столицина та войска, та да уплаши Парижска та сгань. Нъ това нѣшто породило оште пѣголѣма буна. Сгань та подбаждана отъ бестрашни ти водаче налѣтѣла на Бастиля (царска тъмница), призела я съ пристѣпъ и я развалила. Слѣдъ това Парижане ти съставили отъ сами ти граждане до 50,000 души гражданска стража, която нарекли »народна гвардия«. За нейнъ начальникъ избрали маркизъ Лафайета, който се прочулъ съ юначество то си въ Сѣвероамериканска та война. Една голѣма тълпа отъ парижка та сгань отишла въ Версаль и накарала кралъ тѣ да мине въ Парижъ; заедно съ него миналъ тамъ и Народний сборъ.

Буна та и безреднина та отъ столицина та се распространявали и въ области ти. Въ много мѣста градска та сгань зела да гони и да убива необичливи ти чиновници; а селяне ти горили и обирали болярски ти крѣпости. На тая буна и размирица най-много помогнали *Якобинци ти*, или члѣнове ти на Якобинский клубъ въ Парижъ. Тии си имали свои апостоли на всякадѣ изъ Франция и навсѣдѣ